

[Korsgaard.]

det igen i overvejende Grad hænger sammen med, at Skatten ikke indgaar i Pristallet, turde være ganske givet.

At Lovforslaget, saaledes som det er fremsat, i afgjort Grad betyder en teknisk Forbedring af den gældende Lov, mener jeg altsaa er givet. Naar imidlertid for Eks. den ærede Ordfører for det radikale Parti, Hr. A. M. Hansen, vilde sige saadan noget som, at med dette Forslag forlader vi i Virkeligheden, hvad der blev gjort i 1927, maa jeg protestere paa det bestemteste herimod. Hvis det ærede Medlem vil efterse den i Lovforslaget § 91 indeholdte Tabel over Reguleringstillæget, vil han under første Hoved finde, at Udgiftstallet 2842—2427 giver ingen Forandring, men disse smaa to Tal indeholder jo lige akkurat det, som det ærede Medlem mente var forkert i 1927-Loven. Jeg maa derfor paa det bestemteste hævde, at 1931-Loven, som man antagelig vil kunne kalde den, paa dette Punkt i Virkeligheden slaar fast det Princip, som man indførte i 1927-Loven, saa det ærede Medlems Kritik overfor dette Punkt er, saa vidt jeg kan se, ikke velbegrunnet.

Yderligere synes jeg, man har Lov til at sige, at de Udgiftsbeløb, man kommer til nu, hvor det drejer sig om en Regulering paa godt og vel 3 Mill. Kr., hvorfor den ærede Ordfører for Socialdemokratiet nu har fundet det for godt at sige 4 Mill. Kr., forstaar jeg ikke rigtigt, men det maa det ærede Medlem vel mene passer bedst til den Side — paa et Lønningsbudget paa et Par Hundrede Millioner Kroner, økonomisk set, naar alt kommer til alt, er overmaade lidt.

Hvad vil det nu altsaa sige? Ja, det vil efter min Mening sige, at den Lov, man vedtog i 1927, var en rimelig Lov, og den voldsomme Kritik, man rettede imod den, var i det store og hele ubegrundet. Noget bedre Bevis for, at dette er rigtigt, synes jeg ikke kan gives end netop i Forslaget, der her ligger fremme.

Hvem har nu Hoved-, man kan kalde det Ansaret eller Æren, hvad man vil, for Tallene fra 1927? Jeg er ikke i Tvivl om, at man fra Venstres Side vil sige, at det har Venstre, men det vil jeg absolut benægte. Venstres Forslag gik ud paa en meget væsentlig større Nedsættelse, og naar det blev et andet Tal, vil jeg gerne se den, der tør nægte, at Grunden dertil først og fremmest var den, at der ikke var politisk Mulighed for den Nedsækning, som Venstre den Gang vilde sætte igennem. Og hvilket

politisk Parti var det, der forhindrede det, eller om hvilket man i givet Fald kunde have ventet, at det vilde gaa sammen med Venstre? For mig kan der ikke være nogen Tvivl om, at dette Parti selvfølgelig var det konservative Parti. At saa Vejen gik om ad Organisationerne, og man derved naaede den Ordning, vi lever under i Øjeblikket, er en Sag for sig. Men den politiske Mulighed for, at Organisationerne kunde faa den Indflydelse paa Lovforslaget, de fik, var utvivlsomt den, at det konservative Parti stillede sig til Forslaget, som det nu den Gang gjorde.

Naar vi altsaa ser paa disse Tal, der foreligger, kan jeg ikke se rettere end, at det konservative Parti med den allerstørste Tilfredshed kan konstatere, at de Tjenestemandssatser, vi satte i 1927, var Satser, som i Virkeligheden synes at skulle kunne holde ud i lang Fremtid. Jeg ved, at det konservative Parti ofte er blevet angrebet for sin Stilling til Tjenestemandsløven. Jeg haaber, at de mere koldblodige indenfor Organisationerne ved at se nøjere paa Forholdene, som de har udviklet sig, vil erkende, at de Tal, vi i sin Tid gik med til, praktisk talt blev dem, der blev gældende Lov over en saare lang Tid.

Man har sagt fra forskellig Side, at man ønsker, at Tjenestemandsspørgsmaalet skal tages ud af den politiske Debat. Jeg tror nu ikke, det bliver saa forfærdelig nemt. Politik vil mere og mere blive et økonomisk Spørgsmaal, og derfor er det heller ikke saa urimeligt, at det for mange kan være afgørende, hvorledes den paa-gældendes Lønning nu en Gang kan blive. Men jeg synes ogsaa, at det er en daarlig Optakt til at tage Tjenestemandsspørgsmaalet ud af den politiske Debat, naar man fra forskellig Side siger: Ja, hvis jeg havde raadet, var det blevet noget helt andet, men takket være denne eller hin bliver det nu altsaa en Gang det Forslag, der ligger fremme. Betyder Ord af denne Art andet end en Opfordring til de paa-gældende Tjenestemandskredse om at komme med Spørgsmaalet: Hvad vilde De da have gjort? Jeg kan ikke se det.

Naa, at en politisk Ordfører kan have Tilbøjelighed til at gaa ad disse Veje og maaske derved komme deres Fortid noget fjernere, er jo en Sag for sig. Men naar den højtærede Minister ogsaa vil skyde sig ind under Kommissionens Indstilling, maa jeg paa det bestemteste protestere. Har vi en ansvarlig Regering, eller har vi det ikke? Er det Meningen, at det skal være Kom-